

L'índex de dones que moren assassinades continua a l'alça

■ Un estudi de la UOC analitza els casos de dones víctimes d'homicidi i identifica una relació entre l'increment dels assassinats i l'emancipació femenina ■ Suposen el 34% de les morts violentes

Núria Sala
BARCELONA

El nombre de dones assassinades no ha deixat d'augmentar en els darrers anys. Paradoxalment, però, aquest increment de víctimes femenines tindria relació amb l'evolució del rol social de la dona, que ara té més presència a la vida pública. Això conclou un estudi de la Universitat Oberta de Catalunya i la Universitat de Lausana en què es recopilen per primera vegada les dades sobre víctimes d'homicidis a l'Estat espanyol, desagregades per gènere, des de 1910 fins al 2014. En l'anàlisi es detecta una tendència a l'alça de la mortalitat femenina als anys seixanta i que no deixa d'augmentar. Concretament, als anys quaranta, per cada 10 homes assassinats una dona moria en aquestes condicions, mentre que actualment la proporció és d'una dona víctima d'homicidi per cada dos homes. És per això que l'estudi vincula l'increment dels homicidis en-

Creus contra la violència masclista a la platja de Vinaròs en una imatge d'arxiu ■ VICENT ROYO

vers les dones amb un augment de la presència femenina al mercat laboral i a les aules universitàries, així com un increment dels divorcis i dels avortaments. Per l'autora de l'estudi, Antonia Linde, això s'explica per un "marc d'exposició al risc". És a dir que, a mesura que les

Les xifres

36

feminicidis es van perpetrar arreu des Països Catalans durant l'any passat.

34%

de les víctimes d'homicidi de l'Estat espanyol són dones.

La frase

“Com més s'incorporen les dones a la vida social, més augmenten els homicidis”

Antonia Linde
PROFESSORA DE CRIMINOLOGIA UOC

dones comencen a apropiarse de la vida social i exercir activitats que fins aleshores es consideraven exclusivament masculines, l'increment de la interacció social fa que també s'exposin més a ser víctimes d'homicidi. Per Linde, “aquestes noves activitats haurien augmentat la seva exposició al risc de ser victimitzades”. La professora explica que, en termes generals, “les dones són menys víctimes i menys delinqüents”, ja que només suposen un 9% dels criminals i un 34% de les víctimes. Tot i això, entre els homicidis de dones, un 55% són homes i un 45% són dones.

L'estudi posa en relleu que en els períodes de dictadura, entre el 1923 i el 1930 i entre el 1939 i el 1975, es redueixen considerablement el nombre d'homicidis. Segons l'autora de l'estudi, els índexs més baixos “s'expliquen segurament per les restriccions de la llibertat que pateixen els ciutadans”.

Per Linde, “és molt important detectar la violència de gènere” per actuar respecte a això. En aquest sentit, afirma que l'empoderament de les dones també té relació amb la violència masclista. Segons la teoria *backlash*, “la incorporació i l'èxit de les dones al món laboral generaria frustració per als homes”. Tanmateix per Linde aquesta seria només una de les causes d'un fet molt més complex. ■

El Parc d'Aigüestortes torna a superar el mig milió de visitants el 2019

■ Els municipis d'Espot i la Vall de Boí concentren el gros de l'afluència

M.M.
BARCELONA

El Parc d'Aigüestortes i Estany de Sant Maurici va rebre 560.723 visitants el 2019. La xifra representa un augment de l'1,6% respecte a l'any anterior i trenca la tendència a la baixa de l'any 2018. És el cinquè any que el Parc supera el mig milió de visitants i es configura com

un dels espais naturals protegits més representatius dels Pirineus.

Els municipis d'Espot i la Vall de Boí són els que concentren el gros principal de visitants (72%). La resta es reparteixen per altres zones del Pallars Sobirà i l'Alta Ribagorça, i les comarques del Pallars Jussà i la Val d'Aran. Destaquen els accessos de la Val d'Aran, amb un total de 64.489 persones, i la Vall Fosca, amb 28.623, com a entrada sud del Parc. El senderisme i l'alpinisme són les activitats principals dels visitants,

que també hi accedeixen per gaudir del paisatge i del patrimoni cultural del territori.

Prenen molta importància les cases del parc com a centres de recepció, gestió de visites i educació ambiental. La casa del Parc d'Espot va rebre 22.478 persones i Boí, 14.572 persones. Així mateix, l'Ecomuseu Els Pastors de la Vall d'Àssua, situat a la localitat de Llesui, amb una exposició sobre la ramaderia als Pirineus, ha assolit les 5.106 visites. Prop de dues mil persones van participar

El Parc d'Aigüestortes i Estany de Sant Maurici és un dels atractius del Pirineu ■ EP

en itineraris guiats de natura i d'educació ambiental i més de quatre-centes en cursos, jornades i conferències organitzades als centres d'informació. El 2019 es va allargar el recorregut del bus del Parc de Sort fins a l'embassa-

ment de Sallente. Aquest servei ha fet de llançadora entre la línia de tren Lleida-la Pobla i el telefèric de la Vall Fosca durant el període estival. El parc es va convertir l'any passat en la zona d'especial protecció de la qualitat acústica més

gran de Catalunya. L'any 2018 ja havia obtingut la certificació com a reserva turística Starlight, que acredita els deu municipis del parc com a àrees amb una qualitat del cel nocturn excepcional. ■

Club del subscriptor
EL PUNT AVUI+
LLOVERAS I DEL CLARÀ
100932 0143431000

www.clubdelsubscriptor.cat
972 18 64 45

De dilluns a dijous,
de 8 del matí a 3 de la tarda,
i divendres
de 8 del matí a 2 de la tarda

2x1 TOT L'ANY

**MUSEU
PAU CASALS**

Av. de Palfuriana, 67
del Vendrell
Preu de l'entrada: 6 €

Cal descarregar el val del nostre web i presentar-lo juntament amb la targeta de subscriptor

2x1 LIMITADA

EPICENTRE

Centre de Visitants del
Pallars Jussà

Passeig del Vall, 13
de Tremp

Preu de l'entrada: 3 euros

Cal descarregar el val del nostre web i presentar-lo juntament amb la targeta de subscriptor

2x1 TOT L'ANY

**MUSEU DE LA
MOTO DE
BASSELLA**

Ctra. C-14, km 134
(entre Ponts i Oliana)

Preu de l'entrada: 9 €

Cal descarregar el val del nostre web i presentar-lo juntament amb la targeta de subscriptor

**SORTEIG
ACONSEGUEIX 2
ENTRADES GRATUÏTES**

**RCD ESPANYOL –
RCD MALLORCA**

Estadi de RCDE,
diumenge 9 de febrer,
a les 12 del migdia

Inscriu-t'hi a www.clubdelsubscriptor.cat o al **972 18 64 45**
Tens temps fins al dimecres 5 de febrer. Molta sort!

**NEGRATA DE
MERDA**

DE DENISE DUNCAN
Le Pulpe Teatro

Sala La Planeta de Girona,
dissabte 8 de febrer,
a 2/4 de 9 del vespre, i
diumenge 9 de febrer,
a les 6 de la tarda

**OFERTA 2x1
LIMITADA**
Preu de l'entrada: 14 euros

Per a reserves, cal trucar al **972 18 64 45**

**IL PESO
DELL'ESSERE**

de Francesco Palmitesta

Teatre de Blanes,
dissabte 15 de febrer,
a les 9 del vespre

**OFERTA 2x1
LIMITADA**
Preu de l'entrada: 12 euros

Per a reserves, cal trucar al **972 18 64 45**

**SORTEIG
ACONSEGUEIX 2
ENTRADES GRATUÏTES**

**FESTIVAL
BEETHOVEN250**

EGMONT: L'HEROÏSME
PER LA LLIBERTAT
Banda Municipal de Barcelona

L'Auditori de Barcelona,
Sala 1 - Pau Casals,
diumenge 9 de febrer,
a les 6 de la tarda

Inscriu-t'hi a www.clubdelsubscriptor.cat o al **972 18 64 45**
Tens temps fins al dimecres 5 de febrer. Molta sort!

Porta (Vila-sana, Pla d'Urgell, 1963) és autor de 'Tor, tretze cases i tres morts' ■ LLUÍS SERRAT

La sèrie de Carles Porta s'estrena amb dos capítols del cas de Brito i Picatoste

'Crimis' arriba avui a TV3

**Redacció
BARCELONA**

Crimis, sèrie de no-ficció dirigida i presentada per Carles Porta, arriba avui a TV3 (21.55 h) després d'un èxit sense precedents a Catalunya Ràdio, on acumula desenes de milers de visites al seu podcast. *Crimis*, que es proposa incidir en casos molt més enrevessats del que aparentaven en un principi, s'estrena amb els dos capítols del cas de Manuel Brito i Javier Picatoste, dos criminals molt violents que, la tardor del

2001, van fugir de l'hospital Arnau de Vilanova de Lleida, després que el segon disparés a una parella de mossos d'esquadra que hi custodiaven el primer. El capítol 1 se centra en el que va passar a Lleida el diumenge 14 d'octubre del 2001: una fuga que culminava un pla tramet per Brito i Picatoste des de feia mesos. El capítol 2, que s'emetrà la setmana vinent, recorda quan els fugats van amagar-se durant més de tres setmanes a la serra de Collserola, on van matar un noi i violar una noia.

Carles Porta (Vila-sana, Pla d'Urgell, 1963) és periodista, director, productor i guionista. És l'autor de *Tor, tretze cases i tres morts*, amb desenes de milers de llibres venuts i amb més 220.000 reproduccions d'àudio a la carta des de la seva estrena a Catalunya Ràdio, el juny del 2018. En la nova sèrie de TV3, Porta, tot recorrent a diferents especialistes, vol posar l'èmfasi en la narració dels casos, una acurada realització audiovisual i el rebuig dels aspectes morbosos dels assassinats. ■

Les imatges del masclisme

**Redacció
BARCELONA**

L'Institut Català de les Dones presenta a la seva seu l'exposició *Fotoperiodistes. Mirada a les violències masclistes arreu del món* (fins al 28 de febrer), un recorregut a través del treball de 10 fotoperiodis-

tes catalanes i la seva visió particular de la vida de les dones i les violències que pateixen arreu del món.

S'hi exhibeixen obres de Laia Abril, Sandra Ballells, Patricia Bobillo, Maria Contreras, Elena del Estal, Núria López Torres, Eva Parey, Judith Prat, Lorena Ros i Anna Suri-

nyach, totes elles professionals reconegudes en l'àmbit del fotoperiodisme o el reportatge documental.

La comissària, Patricia Bobillo, sosté que "és una necessitat que la societat vegi aquestes imatges per poder avançar cap a una societat més justa" i reivindica que les dones fotografiades en la mostra són "dones supervivents": "Elles tenen molt a dir i nosaltres molt a aprendre. Són generoses, tenen força i resistència. I les imatges que hem pres d'elles les volen dignificar." ■

El Punt Avui no es fa responsable dels productes i serveis de tercers, responsabilitat que assumeixen íntegrament les empreses col·laboradores

Atenció al client **972 18 64 80** i també a atencioclient@elpuntavui.cat

801175-1222724L

El popular Sonic dels videojocs fa el salt al cinema

El personatge va néixer l'any 1991

Un mort i dos ferits en un atac terrorista a Londres

L'agressor, abatut, va apunyalat els vianants

Antoni Trilla. Epidemiòleg

“No havia passat que un coronavirus es transmetés sense símptomes”

EL PUNT AVUI+

1,20€

DILLUNS • 3 de febrer del 2020. Any XLV. Núm. 15259 - AVUI / Any XLII. Núm. 14129 - EL PUNT

SEREM 8 MILIONS

“Aquí no hi ha gent dormint al carrer”

2030 • D'aquí a deu anys, a Catalunya hi viuran vuit milions de persones, diu l'Idescat

FUTUR • El litoral és on creixerà més la població, per l'increment de la immigració

Desenes de vehicles clàssics i històrics van omplir ahir el passeig de Gràcia de Barcelona ■ ORIOL DURAN

Els clàssics es reivindiquen

Demanen poder circular per la zona de baixes emissions

Ansu Fati celebra el seu segon gol d'ahir ■ EFE

Ansu Fati marca el camí de la victòria

El Barça derrota el Llevant (2-1) amb dos gols del jove jugador blaugrana

El crim dels urbans de Barcelona, a judici a partir d'avui

Jutgen dos agents acusats d'haver matat un company trobat calcinat

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President Editor: Joan Vall Clara.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta) i Esteve Colomer i Font.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall Clara (President Editor), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH) i Lluís Cama (Producció).

Keep calm

Jordi Creus

Diàleg

Fa menys d'una setmana que els presoners polítics amb responsabilitats de govern durant aquell octubre del 2017 van anar al Parlament per participar a la comissió d'investigació del 155. I a fe que es van fer sentir! Deixin-me destacar només tres moments imprescindibles de la seva compareixença. El primer, de Jordi Turull, demanant a les forces independentistes parlamentàries que deixin de barallar-se i que no tornin a repetir espectacles com el del dia anterior a la seva presència a la comissió. El segon, a càrrec de Dolors Bassa, quan va manifestar que no és el moment del postureig sinó "del diàleg i d'avançar en el dia a dia". Diàleg, la paraula de moda, a la qual va fer referència també Oriol Junqueras, abans de l'espectacle *made in Cs* que vam haver de suportar. Deia el president republicà que, malgrat totes les incerteses, la mesa de diàleg entre governs és un pas endavant. En primer terme, perquè "és allò que hem dema-

Deia Junqueras que, malgrat totes les incerteses, la mesa de diàleg entre governs és un pas endavant

nat sempre" i, en segon lloc, "perquè és la primera vegada que [l'altra banda] reconeix l'existència d'un conflicte polític". No podria estar més d'acord amb tots tres: unitat estratègica de l'independentisme; abandonar definitivament els focs d'encenalls que, després de la flamarada, no aporten res, i aprofitar al màxim la mesa de negociació que Pedro Sánchez, més per força que de grat, ha hagut d'acceptar. Les dues primeres només depenen de l'independentisme i de la seva voluntat de ser major d'edat i, malgrat que la tercera compta també amb altres actors protagonistes, és imprescindible que des de la banda catalana s'hi aposti de manera decidida. Per tàctica, sí, però també per estratègia. Ho dic perquè dijous passat, quan el govern espanyol va voler retardar *sine die* la seva convocatòria a causa de les properes eleccions a Catalunya, des d'alguns àmbits polítics i, també, empresarials de casa nostra, es va mostrar una eufòria gens dissimulada. La complaença estèril del "Jo ja ho havia advertit". Allò de la lluna i el dit, les mirades de reüll i el vol gallinaci.

La vinyeta

Fer

Caiguda lliure

Eva Vázquez

Domingo, entre roques

Dins la categoria d'artistes catalans oblidats que, només de tant en tant, són desempolsats per completar algun àlbum d'època, el pintor Francesc Domingo (Caldes de Montbui, 1893-São Paulo, 1974) hi té plaça fixa. Com un cromó d'aquells que es poden posar i treure, la seva obra serveix indistintament per abocar-se als cabarets del proletariat, per encendre l'últim coet del noucentisme, per explicar la febrils mania de retratar-se de la burgesia durant la República, per resseguir la línia abruptament trencada del realisme d'entreguerres, per parlar de dibuix, de rocam i garrofers, de vincles parisencs i bretons, de la fonda empremta de Cézanne a casa nostra, de cotitzacions i fracassos, d'exilis inacabables, de com ficar la pena dins la pintura i procurar que no s'hi noti, que no hi faci lleig ni la retreguin. En l'obra de Domingo hi caben totes aquestes facetes, i encara un lirisme místic d'arrel bizantina, endurit pel primitivisme, endolcit per una paleta sienesa, d'una tonalitat "torrada com una fulla seca", diria Just Cabot. Deixar-lo en mans de les

“No tots es reconeixien en les formes cantelludes de l'avantguarda

cases de subhastes i galeries que mercaderen amb les rampoines d'una burgesia arruïnada, de les quals només aprecien els retrats de dones ja mortes que havien estat lleugerament vives mentre Domingo les pintava, priva la història de l'art de fer un bon servei a la memòria. No tots els artistes es reconeixien en les formes cantelludes de l'avantguarda més trepidant, però molts en van saber extreure magnífiques lliçons per construir els seus quadres, per desbrossar el paisatge de matolls superflus, per descarnar els personatges i donar-los vida ben bé com si a la pupil·la els cremés la flameta titil-

lant d'una llàntia d'oli. Tot això ve al cas perquè coincideixen en terres gironines dues exposicions que se serveixen d'algunes de les millors obres de Domingo per descabdellar el seu discurs. Una és *Realisme(s) a Catalunya*, aquest meravellós espectacle de boníssima i amagada pintura que Mariona Seguranyes ha portat de gira per Sitges, Valls i, ara, Olot. L'altra és la prospecció alhora penosa i emocionant per la col·lecció del pedagog Abelard Fàbrega i el Fons Josep Narro amb què Enric Pujol reivindica els artistes de l'exili al Museu de l'Empordà i al Mume de la Jonquera. Però la veritable sorpresa ha estat descobrir-lo també en un dels fulls de contactes de Marcel Giró, a l'espai Vila Casas de Torroella de Montgrí, tan prim i poca cosa, literalment enfonsat en una selva rocosa, gairebé marciàna, amb la punta afilada del llapis que li surt de la butxaca de la camisa. El matrimoni Giró se l'estimava molt, Domingo, em va comentar el nebot davant aquesta fotografia que, no sé per què, em fa venir ganes de plorar. Tan bondadós, tan sol, amb tant de pedregot al voltant...

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directores adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera i Xevi Sala.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Carles Sabaté i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neurobiològiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau (Tancament).

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/bjt8ot>

A la tres

Carles Sabaté / csabate@elpuntavui.cat

Cartes noves

Les eleccions esdevenen la fotografia més acurada del que opinen els ciutadans sobre la gestió pública. Amb una crisi de confiança com la dels socis a la Generalitat –forçada per la repressió judicial estatal–, calia donar cartes altre cop als jugadors, és a dir als ciutadans, perquè els partits polítics les juguin. El que no és habitual és que els atzucacs polítics els forcin estaments administratius i judicials d'un estat que actuen al marge del poder polític i amb la intenció de reprimir idees. Si el joc polític que generin les eleccions no agrada a l'estament judicial, tornaran a inhabilitar el president que en sorgeixi? Advertiran el nou president del Parlament del que es pot debatre? Duran els diputats que no els agradin al Tribunal de Comptes, al Suprem o davant qualsevol altra instància per reconduir la decisió dels ciutadans? La Junta Electoral s'extralimitarà per modificar electes?

“Les eleccions aclariran la relació que volem amb l'Estat, però tenim garanties que es respecti el resultat?”

Tot i la precarietat democràtica, en l'àmbit de l'independentisme les eleccions decidiran quina mena de relació es vol tenir amb l'Estat. JxCat proposa confrontació des de l'activisme, on es sent encara més còmode, tot i el perill de caure en el “simbolisme estèril”, els retreu Torrent. ERC proposa contri-

buir a la governabilitat de l'Estat, però té el risc d'esdevenir l'antic “Llibertat, amnistia i estatut d'autonomia” de “l'antiga Convergència”, els retreu Borràs. Sorgiran més discrepàncies, perquè el pacte d'autodefensa contra el 155 del 21-D ha caducat, tot i que Déu n'hi do el que ha resistit.

Cap dels dos partits majoritaris de l'independentisme podrà exercir la seva proposta en solitari. Necessitarà l'altre per dialogar plegats a la taula de Sánchez, perquè sense majoria no es pot pressionar el govern de l'Estat, delerós d'evitar una negociació bilateral. I es poden necessitar també per tenir majories al Parlament, perquè tot i que remenar les cartes pot donar joc a nous pactes, el dels pressupostos l'han assolit, de moment, Junts, ERC i els comuns. I l'acord amb Madrid l'han liderat plegats ERC i els socialistes, que per això s'afanyen a desmarcar-se l'un de l'altre en l'inici de la precampanya.

EDITORIAL

Una cursa electoral molt llarga

La irrupció del dret a decidir, la independència i la república com a nous paradigmes de la societat catalana ha transformat l'escenari polític català i també els seus temps. Les majories sobiranista, primer, i independentista, després, han emergit com una amenaça per a l'Estat i la reacció repressiva (policial, política i judicial) ha provocat una major inestabilitat dels governs i una menor durada de les legislatures. No és, doncs, nou ni tan sols casual que aquesta sigui la quarta legislatura consecutiva que s'acabarà abans d'hora, amb unes cinquenes eleccions al Parlament en deu anys.

La trencadissa del govern i les discrepàncies entre ERC i JxCat han estat el detonant del nou anunci d'eleccions fet per Quim Torra, però la causa real és el setge judicial al govern i al Parlament i les diferents estratègies de tots dos partits per mantenir el rumb cap a la independència i alhora fer front a l'obsessió repressiva de l'Estat. La resultant és una campanya molt llarga –sempre que el Suprem no acceleri la inhabilitació de Torra–, amb la ferida oberta i moltes oportunitats d'eixamplar les discrepàncies entre dues forces que, després de les eleccions, i segons deixen entreveure les enquestes, s'hauran de tornar a entendre.

En el sector no independentista, els Comuns persegueixen un tripartit d'esquerres, el PSC es presenta com l'única alternativa a aquest carteró sense sortida i Cs i el PP projecten sumar per pal·liar la irrellevància i la creixuda de Vox. Però, al final, la primera lectura que es farà tornarà a ser si l'independentisme suma; la segona, quina de les dues estratègies obté més suport, i la tercera, si és possible consensuar un full de ruta de país, en clau de república, o no queda cap més remei que explorar majories alternatives.

De reüll

Anna Puig

Ressaca democràtica

Es meus fills, cada vegada que passem per davant del pavelló que és el nostre col·legi electoral, diuen a duo: “Mira, mama, on anem a votar!” Tenen només tres anys, però hi hem anat tantes vegades darrerament, que ho tenen plenament interioritzat. I moltes vegades hi afegeixen: “Avui no anem a votar?” I jo sempre els contesto: “Aviat, fills, aviat.” I l'“aviat” ja el tenim a tocar.

Les eleccions no estan convocades oficialment, però com si ho estiguessin. I és un fracàs. I a més tan evident i tan estrepitos, que ni tan sols els protagonistes fan

l'esforç d'intentar-ho dissimular. Però el problema no és només que el passat recent és un fracàs, sinó que el futur immediat tampoc té massa bona pinta. Perquè si realment l'objectiu és l'autodeterminació, els actors no canvien. Són tres. I sigui del dret o del revés, amb el predomini de l'un o de l'altre, tot passa per l'entesa

del dret o del revés, amb el predomini de l'un o de l'altre, tot passa per l'entesa. Qui dels tres pensi que pot fer la independència sense la resta, o és un ingenu o no es creu l'objectiu. I d'ingenus n'hi ha pocs en el món de la política. No sé com serà l'aritmètica parlamentària aquesta vegada, però fa la sensació que fent una divisió pel boc gros, és a dir, entre independentistes i no independentistes, la cosa no variarà de manera espectacular. Dins de cada bloc, ja veurem. Per tant, la festa de la democràcia pot ser que ens deixi una ressaca similar a l'actual. És a dir, o pacte entre malvinguts o renúncia de l'1-O i buscar nous socis. Per tirar coets!

Les cares de la notícia

PREMI ESPECIAL DEL JURAT DELS VII MARTÍ GASULL

Teresa Casals

Persistir amb la llengua

Mestra i filòloga i, a més, cofundadora de la plataforma Somescola, Teresa Casals ha estat reconeguda per la Plataforma per la Llengua per la defensa del model d'escola catalana. Casals va formar més de 3.000 mestres en català durant els primers anys de la democràcia.

PERIODISTA. ESTRENA 'CRIMS' A TV3

Carles Porta

Crims a la televisió

El periodista Carles Porta porta a partir d'avui el seu programa de gran èxit a Catalunya Ràdio, *Crimis*, a TV3 (21.55 h). *Crimis* s'estrena avui amb un capítol sobre Manuel Brito i Javier Picatostes, dos criminals molt violents que la tardor de l'any 2001 van protagonitzar una fugida de la presó.

EXMINISTRE DE L'INTERIOR ESPANYOL

Jorge Fernández Díaz

Negar la repressió

L'exministre de l'Interior espanyol Jorge Fernández Díaz, aquell que va prometre parlar amb la fiscalia perquè “afinés” una investigació, va negar ahir que existís una policia política per investigar l'independentisme. Oficialment, és clar que no, però per sota mà es va actuar amb tota impunitat.

Tal dia
com
avui fa...

1 any Pugna a Veneçuela
Marxes a favor i en contra de Nicolás Maduro a Veneçuela. Guaidó reclama el suport de les forces armades per a la transició política.

10 anys Llei Ausàs
La llei d'ordenació territorial implicarà a la fi de les diputacions provincials. La iniciativa torna a encendre les protestes territorials.

20 anys Poc compromesos
Un estudi encarregat per la Generalitat dibuixa un perfil políticament abstencionista i socialment poc compromès dels joves catalans.

Full de ruta

Xevi Sala

Sí senyor, ens roben

En aquesta Espanya on apujar el salari mínim gairebé exigeix guanyar una altra guerra, no hi ha res més clarificador que les xifres per adonar-se de fins a quin punt ens han estat robant. No, no parlarem aquí de balances fiscals ni d'espoli constitucionalista, sinó d'un robatori que no va d'ideologia política; va de classe social: la disminució salvable de la renda dels treballadors. Ho acaba de constatar l'Organització Internacional del Treball (OIT) amb un informe demolidor segons el qual entre el 2009 i el 2017 els treballadors han perdut en total 64.500 milions d'euros. Això vol dir que d'ençà que va començar la crisi cada treballador ha deixat d'ingressar 3.200 euros anuals, uns diners que no s'han evaporat; només han anat a parar a altres butxaques. Diners que no han servit per subvencionar polítiques socials, tampoc per redistribuir la riquesa, sinó simplement per fer més rics els que ja ho eren. El problema, tal com subratlla el

Els treballadors han deixat d'ingressar 3.200 euros l'any

director de l'OIT a Espanya, Joaquín Nieto, és que es comença a notar una certa recuperació econòmica però en canvi no es nota per a res la recuperació social. Milloren la salut els que ja estaven refets, és a dir, els propietaris de les rendes del capital, i puja la febre dels malalts. L'augment del salari mínim és un primer brot. El següent hauria de ser la derogació de la reforma laboral del PP que tant de mal ha fet als drets laborals i a les nòmines. Nieto afegeix que tan greu ha estat la crisi com les polítiques d'austeritat implementades per superar-la. I tant, que l'han superat, a costa d'empobrir els obrers i fer-los més manyacs. Al contrari de la mitjana del conjunt de la Unió Europea, Espanya encara no ha superat el nivell d'ocupació que hi havia el 2007. Hi ha menys treballadors, sous més baixos i més precarietat. I és enmig d'aquest escenari desolador on el profeta del bigoti minvant i el seu fillol Pablo Casado tenen la barra d'acusar el flamant govern progressista triat pel poble de conduir el país a l'abisme. Ves a saber què els cou més, als del PP, si un govern que comença a legislar pensant per fi en els assalariats o el fet que, a sobre, els independentistes i catalanistes d'esquerres hi tinguin pes.

Tribuna

Pius Pujades. Periodista

El castell estantís

El castell s'ha enfonsat, diuen. I probablement sigui veritat. El joc d'equilibris que el mantenia dret i prometedor ha fet figa. La legislatura catalana s'ha esgotat. El president Torra ho proclama. Salva, això sí, el pressupost. Les eleccions vindran després. Les convocarà ell mateix, si el Suprem li deixa marge. Aquell gest de la pancarta reivindicativa al balcó de palau té els seus efectes. Alguns probablement volguts, d'altres inesperats. (Aquí cal una explicació: jo crec que el president se la jugava per demostrar al món de què era capaç el poder central; no tenia previst segurament què faria el Parlament quan el possessin entre l'espasa i la paret.) El cas és que tot fa creure que el castell de cartes s'ha enfonsat. O està en perill seriós d'enfonsar-se.

QUE QUIN CASTELL? A veure si soc capaç d'explicar-lo. Sobre un projecte, que molts veien utòpic, basat en el mandat de l'1 d'octubre es sostenia el govern de la Generalitat i la majoria parlamentària que li donava suport. Amb aquesta força moral a l'esquena, ERC va a Madrid i fa valer els seus diputats per investir un govern d'es-

querres de Madrid, a canvi d'una taula de negociació a la qual és convidat imprescindible el president Torra. Aquesta taula ha de ser la clau de volta d'algun pla per desencallar el problema polític català. Es parlarà de tot (en el marc de la Constitució i de la llei, que quedi clar). Mentre la taula tingui quòrum, mentre es negociï, tots dos governs tindran oxigen davant l'opinió pública, malgrat els escarafalls de l'oposició. I, si tenen ganes d'entendre's, fins i tot és possible que s'avanci a poc a poc pel camí de la concòrdia. He dit a poc a poc perquè els efectes pacificadors de la negociació seran més importants com

més llarga sigui, com més duri.

LA TREVA, SI HI ÉS I ÉS LLARGA, ha de permetre al govern de Madrid desmantellar amb paciència l'estructura encarada de poder que la dreta li ha deixat en herència, com un camp de mines minuciosament estudiat per barrar el pas a totes les iniciatives de l'esquerra. Ha de tenir temps per renovar, com mana la llei, els altíssims tribunals; per reordenar els organismes i institucions estatals que paguem tots i que només serveixen els seus mentors des de l'ombra; temps per concitar prou simpaties en el camp dels mitjans per poder fer acceptable alguna solució, ni que sigui temporal i estantissa; temps per construir i pactar alguna fórmula raonable que es pugui vendre als votants espanyols sense ofendre els votants catalans, i a la inversa. Temps. El dijous va semblar que tot se n'anava en orris. Uns i altres van tenir seny. Cal que parlin. Que comencin confrontant els seus desacords per anar buscant els possibles acords. Encara que només puguin decidir un nou dia per trobar-se. Som on som: al cul del sac. I n'hem de sortir. Caldrà fer pinya per evitar fer llenya.

“Que comencin confrontant els seus desacords per anar buscant els possibles acords

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Agraïment

■ Aquesta carta és per al Molt Honorable President de la Generalitat, el Sr. Torra. Li quedo molt agraïda per tot aquest temps i per tot el que li queda de mandat, per haver defensat Catalunya per sobre de tot. És, ha sigut i serà el president més elegant que hem tingut fins ara. Ha rebut crítiques per totes bandes i mai ha perdut la seva dignitat. Sempre defensant els interessos dels ciutadans, rebuts a través de les urnes. Gràcies, president, li estaré profundament agraïda.

Mª REYES VALENTÍ PASCUAL
Barcelona

Avenços tecnològics i dignitat humana

■ El problema, el tenim quan deleguem en una màquina la responsabilitat de tenir cura dels infants o de la gent gran. El

que està en perill és la mateixa dignitat humana, per tant, en els moments en què vivim la pregunta és quina és la relació ideal que en cap cas pot passar per la indiferència al respecte. La intel·ligència artificial feble ofereix sistemes d'ajuts molt útils que van des de rellotges que monitoren paràmetres de salut, passant per sistemes de geolocalització, fins a robots o la pròpia col·laboració per aproximar-nos a la realitat des de diverses perspectives. Però, amb tot, el més important crec que és tenir clar que un robot no pot substituir en cap cas el paper del cuidador –i tota la seva responsabilitat, implicació personal, humanisme envers el pròxim– per molt que ens ajudi en tasques funcionals.

ANNA MARIA MUNTADA BATLLE
Granollers (Vallès Oriental)

Cocapital

■ Que l'Ajuntament de Barcelona hagi aprovat una proposta

del jacobí i botifler Manuel Valls diu molt dels qui l'han acceptat i dels qui s'han abstenut. Els dirigents de Barcelona en Comú ja han expressat, doncs, què votarien en un altre referèndum d'autodeterminació: un estat autònom disressat de federal amb l'lceta de president del Senat, que el tindríem a casa nostra; i, és clar, tot el cos funcional al darrere amb política centripeta de Ñ. Potser l'alcalde Colau llavors, en lloc de tenir més d'una cinquantena de càrrecs de confiança (de samarretes antisistema?), en tindria el doble; molt social en repartir els diners! A més, Madrid estaria tan contenta de tenir platja que construirien una delegació municipal a la Barceloneta; cap problema pels terrenys, ells són els que manen en això de la demarcació de costes.

M'ha sobtat la decisió dels regidors que es van abstenir. La prioritat no és la independèn-

cia? És un tema de cessions mútues? I, els principis ètics nacionals, els deixem per a més endavant? Per a les eleccions vinents, procurant fer bescanvi de cromos?

Tinc la impressió que, després de fer bona feina al Congrés, en Tardà i en Rufián pateixen una variant castissa de la síndrome d'Estocolm. En aquest cas cursa en desenvolupar una mena de complicitat vers els nacionalistes espanyols del PSOE, que des del capitalista González i el grotesc i xaró Alfonso han fet el possible per ensorrar els nostres drets i llibertats com a poble, no només els estatuts, vetllant perquè encara gràcies tinguem trens de Renfe amb catenàries de fa més d'un segle. Vomitiu tot plegat. Quina desgràcia no saber-nos entendre! Tu ja m'entens...

SALVADOR DOMÈNECH I DOMÈNECH
Sant Quirze del Vallès (Vallès Occidental)

La frase del dia

“Estan passant coses molt serioses, que, al meu entendre, apunten en la bona direcció”

José Luis Rodríguez Zapatero, EXPRESIDENT DEL GOVERN ESPANYOL

Tribuna

Miquel de Palol. Escriptor

Elogi del cinisme

Com es pot acatar la legalitat que es pretén abolir? Com es pretén negociar amb qui no para de prendre't el pèl? La lògica redueix les respostes a dues: o tenim uns polítics profundament incompetents, o no hi ha cap intenció de dur els plans a terme. Com que tractant-se de persones escollides com a excel·lents entre moltes l'opció de l'estupidesa hauria de ser l'última que s'hauria de considerar, optem per la falta de voluntat. A aquest cronista se li fa menys desassossegadora la idea de sofrir en el govern gent immoral que no pas incompetents.

PERÒ L'OPCIÓ DE LA INEPTITUD profunda tampoc és descartable. La resposta justa deu ser combinació de les dues. Diuen que els humans són els únics animals que ensopeguen dues vegades amb la mateixa pedra. Els polítics catalans són una categoria especial: ensopeguen amb la mateixa mil vegades. De debò estan en disposició de creure's promeses d'una màquina recalitrant d'incomplir-les com és el PSOE? L'extrema dreta –PP, Cs i Vox (el PSOE és la dreta maquillada)– té almenys el detall de no enganyar. Fins i tot el més devot mamador del propi dit ja deu saber que la seva intenció és destruir els catalans, físicament i tot si poguessin, i dic “catalans” sense matisos perquè, si més no els polítics, els unionistes no en són. Malgrat el seu deliri psicòtic de referir-se a “*todos los catalanes*” quan deposen allò que els passa pel cap, hi han renunciat ells mateixos des del moment en què al Parlament el ple canta *Els segadors* i ells s'ho escolten llavis closos com si anessin restrets, els braços creuats i una cara de mala llet que faria por si no fes riure. I això ho diu un a qui tot això dels himnes i les banderes se li'n fot bastant, per no dir del tot, perquè si sobre aquestes qüestions va al fons de si mateix –i no cal gaire endins– hi troba un llibertari més que cap

altra cosa. Però si les convencions són armes llançables, per defensar-se cal enfangar-s'hi.

LA IMPRESSIÓ DE CATÀSTROFE no ve tant de la bàrbara actuació dels espanyols com de la decebedora i covarda rendició dels catalans. De la incontrovertible previsió que no s'obtindrà cap millora política –ans al contrari, els anys de repressió faran recular a cotes pròpies del franquisme–, i que els culpables no seran els enemics, de qui ja se sap que se'n pot esperar, sinó dels catalans mateixos, de la incapacitat de tots d'afrontar la contesa amb una actuació conjunta pactada. A aquesta impressió, cuïta al xup-xup durant dos anys i mig, se n'hi afegeix una de caos administratiu que en qualsevol altre país hauria desfermat una crisi institucional profunda. De fet, ja la tenim: la criatura està molt malalta –diria que morta i tot–, però els papàs es resisteixen a acceptar-ho.

ES POT ANAR d'una legalitat a una altra dins d'un mateix país més o menys pac-

“El valor principal de la causa, la gent, està sent maltractada i enganyada per la classe política, amb poquíssimes excepcions

tadament, però no és possible si són dos països, l'actual amo de l'Estat no ho vol, i ja ha dit que està disposat al que calgui per impedir-ho. La pantomima de negociar engrunes, quan l'altre ja t'ha mostrat que no te'n donarà ni mitja, i ho aprofita tot per fugir d'estudi, ha arribat al punt flagrant de la presa de pèl clamorosa, de l'insult a la intel·ligència, de la indignitat. No es pot continuar per aquest camí si es pretén que algú mantingui per la causa catalana un mínim respecte.

HI HA UN ALTRE FACTOR fonamental, del qual se'n parla de gairell, i quasi sempre com de propina. En un món on, per a mal més que per a bé, les aparences i el màrqueting són essencials, els partits han de valorar l'efecte de la seva estratègia sobre la ciutadania, han de ponderar amb humilitat si la calamitosa imatge d'inoperància política combinada amb egoisme, cobdícia i caïnita falta d'escrúpols compensa els guanys materials i mediàtics. Els ciutadans que fa dos anys vivien en un estat permanent d'il·lusionada excitació –al meu parer força ingenu, però, al contrari dels polítics, ells no tenien l'obligació de saber com són els espanyols– ara estan fastiguejats, pessimistes, cansats. La falta de resultats combinada amb l'engany reiterat –i ja em sap greu coincidir aquí amb la dreta espanyola– afegeix un gravíssim factor de risc a la situació: la desafecció de la ciutadania.

EL VALOR PRINCIPAL de la causa, el seu motor inicial, la gent, està sent maltractada, menyspreada i enganyada per la classe política, amb poquíssimes excepcions. I si la gent plega, sí que s'ha acabat. Les mecàniques democràtiques estan funcionant com una trampa: no es guanyarà mai res que depengui del *Congreso de los Diputados*. O hi ha un gir estratègic radical, o ho deixem córrer.

De set en set

Joaquim Nadal i Farreras

Francisco Gracia

Les Edicions de la Universitat de Barcelona han publicat recentment el llibre *La construcció de una identitat nacional. Arqueologia, patrimonio y nacionalismo en Cataluña (1850-1939)*, de Francisco Gracia Alonso. Arqueòleg de formació i dedicació, Gracia ja fa molt temps que s'ha adonat que més enllà del treball de camp hi ha un camí extraordinàriament suggerent: la historiografia de l'arqueologia. Què han estudiat i per què els arqueòlegs de Catalunya i quin substrat ideològic ha alimentat els treballs de generacions esforçades d'investigadors que han anat definint el paradigma d'un imaginari col·lectiu també des de la prehistòria i l'arqueologia. Abans d'aquest llibre han passat per l'escrutini de Francisco Gracia Pere Bosch Gimpera, Martín Almagro, Lluís Pericot (amb Josep M. Fuloia), la protecció, l'exili i la destrucció del patrimoni durant la Guerra Civil (amb Glòria Munilla). S'ha estudiat així un entramat de relacions acadèmiques, institucionals i polítiques que passen sobretot per Enric Prat de la Riba i Josep Puig i Cadafalch i que estableixen una relació potent entre la Universitat, l'Institut d'Estudis Catalans, la Junta de Museus i el Museu d'Arqueologia de Catalunya.

Des de l'excursionisme científic de la segona meitat del segle XIX, passant pel paradigma classicitzant del noucentisme i per la recuperació del romànic, es va definint un itinerari de construcció d'un imaginari d'arrel culte i d'assimilació popular. Gracia estén un fil que va des d'Empúries a Torres Garcia i des dels inicis de l'Institut d'Estudis Catalans fins als Museus de la Generalitat republicana.

Medievalisme i arqueologia, tensió dialèctica de la construcció d'una identitat nacional. El treball dels arqueòlegs i historiadors no és mai neutre i s'ha d'analitzar en el context dels condicionaments històrics, polítics, socials i ideològics del moment en què es despleguen.

Sísif

Jordi Soler

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Pressió a ERC per aprovar els comptes i fer un tripartit

■ Els comuns adverteixen que després de les eleccions també caldrà parar la ultradreta al Parlament ■ Calvo reclama deixar al marge la política catalana i aprovar el pressupost de l'Estat

Redacció
BARCELONA

La rivalitat exhibida entre ERC i el PSC de cara a les eleccions autonòmiques preocupa el partit dels comuns perquè impediria la construcció d'un "govern progressista" per fer front a l'ascens de la ultradreta de Vox també al Parlament català. En la seva petició, els comuns també s'adrecen al PSC perquè amb els republicans aixequin els seus "vetos creuats" a possibles "acords progressistes" a Catalunya després de les properes eleccions al Parlament.

Ho va dir el portaveu dels comuns i diputat al Congrés Joan Mena en la seva visita a la Fira de la Candelera de Molins de Rei (Baix Llobregat), on es va referir a l'última enquesta publicada per *El Periódico*, que pronostica una victòria d'ERC a Catalunya (33-34 escons), seguida de JxCat (29-30), el PSC (22-23), Ciutadans (16-17), Catalunya en Comú Podem (11-12), la CUP (8-9), el PPC (5-6) i, per primera vegada, Vox, que entraria a la cambra amb 6-7 diputats. Mena va destacar que amb aquest "escenari de fragmentació" al Parlament "serà més necessari que mai ar-

El president Torra i el vicepresident Aragonès (ERC) van presentar la setmana passada la proposta de pressupost ■ ACN

ribar a acords i fomentar el diàleg". I per la possible "entrada de la ultradreta", segons Mena, "caldrà fer polítiques progressistes i socials per confrontar aquest discurs de l'odi i la confrontació". En vista d'aquest possible panorama polític, Mena ha deplorat l'actitud de republicans i socialistes en rebutjar acords entre si. Dissabte, la portaveu parlamentària del PSC, Eva Granados, va descartar investir un candidat d'ERC des-

Arrimadas vol un bloc electoral constitucionalista

La portaveu de Ciutadans al Congrés, Inés Arrimadas, va insistir ahir des de l'Hospitalet de Llobregat a crear aliances constitucionalistes per a les eleccions a Galícia, el País Basc i Catalunya, amb llistes transversals obertes a la societat civil, "per no perdre ni un vot" d'aquest espai. "En circumstàncies extraordinàries i llocs excepcionals, Cs és l'únic partit que sap pensar

en els ciutadans per sobre dels partits, per això proposem obrir un debat per veure com es poden treure més escons amb els vots constitucionalistes i que no anem sempre superdividits a les eleccions en aquests territoris", va subratllar. Arrimadas va batejar la proposta com a "fórmula Millor Units" i va demanar que sigui "transversal, oberta a la societat civil i des

del centre cap als costats, perquè no es perdi ni un sol vot constitucionalista".

El primer secretari del PSC, Miquel Iceta, s'ha desmarcat d'aquesta proposta i ha rebutjat anar a llistes conjuntes amb Ciutadans i el PP. De fet, considera que ells són la millor proposta per frenar l'independentisme i que una suma de Cs i el PP els deixaria el camí lliure. ■

prés dels propers comicis: "No farem president un independentista." Mentre que el vicepresident de la Generalitat, Pere Aragonès, va afirmar que els republicans no tenen "res a pactar" amb els socialistes. Mena va indicar: "Els vetos creuats entre les forces progressistes que hem viscut en els últims dies són tot el contrari del que ens va portar a un acord de progrés, progressista i plurinacional a l'Estat." Un cop hagi estat aprovat el pressupost de la Generalitat per al 2020 i el president català, Quim Torra, convoqui eleccions, ha remarcat Mena, "Catalunya no pot ser l'excepció d'acords progressistes, que estan millorant la vida de la ciutadania".

El vot d'ERC al pressupost de l'Estat també és objecte d'encaç per part del PSOE. La ministra Carmen Calvo va instar ahir ERC a deixar al marge de la política catalana la negociació del pressupost general de l'Estat (PGE), que s'espera que estigui aprovat abans de l'estiu, i va advertir: "No acceptarem un referèndum d'autodeterminació." En una entrevista al diari *El País* en què qualifica de "malentès" la rectificació del govern de Sánchez sobre la taula de negociació, Calvo defensa que els independentistes catalans han de "distingir la política espanyola de la catalana". "Per què no es pot plantejar que Espanya tingui pressupost encara que ERC hagi d'afrontar una situació preelectoral o electoral a Catalunya?", va manifestar la vicepresidenta primera del govern espanyol. ■

Demanen l'absolució de membres de CDR detinguts

Jordi Panyella
BARCELONA

Entre tres-centes i cinc-centes persones es van manifestar ahir al matí fins davant de la seu del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya per demanar l'absolució dels 13 integrants de CDR que seran jutjats aquesta setma-

na. Els acusats, per als quals es demanen penes superiors als dos anys de presó, van ser detinguts el 23 de febrer del 2018 mentre participaven en una protesta a les escales del Palau de Justícia de Barcelona. L'acte consistia en la denúncia del procés penal contra el major dels Mossos, Josep Lluís Trapero.

La protesta va ser un acte de resistència pacífica i els membres de CDR detinguts van acabar acusats d'atemptat a l'autoritat, desobediència i resistència greu.

En la manifestació d'ahir també es va reclamar justícia per a altres independentistes que han estat represaliats. ■

Els manifestants avançant pel carrer Jonqueres, cap a Arc de Triomf ■ ORIOL DURAN

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

El rei Felip VI, durant el seu parlament a Madrid el 6 de gener ■ EFE

ERC, JxCat i la CUP faran una plantada avui al rei en l'obertura de les Corts

■ Felip VI obre la catorzena legislatura enmig d'una polèmica amb la Guàrdia Civil ■ Podem s'examina de sentit institucional després de no aplaudir el 2016

David Portabella
MADRID

“L'únic rei que reconec té 5 anys, pesa 20 quilos i espero que ara sigui al col·legi.” Aquesta va ser la frase de presentació de Gabriel Rufián al Congrés quan el gener del 2016 hi va debutar com a diputat. Quatre anys després, el rei Felip VI, que no va gosar trepitjar el Congrés en la tretzena legislatura pel risc de repetició electoral que observava, obrirà avui la catorzena legislatura espanyola i ho farà sense trobar a l'hemicycle mig centenar de diputats que el plantaran.

Entre els que no hi seran hi ha els diputats d'ERC, JxCat i la CUP. Una hora abans de l'acte, Gabriel Rufián, Laura Borràs i Mireia Vehí acudirán a la sala de premsa del Congrés per llegir un manifest conjunt i detallar els motius de la seva absència, entre els quals hi ha des de ser un cap d'estat no votat fins al discurs del

La frase

“No el reconeixem [Felip VI] com a interlocutor”

Gabriel Rufián
PORTAVEU D'ERC AL CONGRÉS

3 d'octubre. En ple divorci públic de JxCat i ERC al Parlament, els tres partits independentistes assajaran avui un format unitari junt amb el basc Oskar Matute (EH Bildu) i el gallec Néstor Rego (BNG).

Com que es tracta d'un acte oficial tenyit de solemnitat, el Congrés acollirà diputats i senadors, però mai abans havia tingut tants electes d'arrel republicana que vulguin plantar Felip VI. Gràcies a la pluralitat de les urnes del 10 de novembre, avui faltaran al ple els 13 diputats i 15 senadors d'ERC, els vuit diputats i cinc senadors de JxCat (8) i els diputats cupaires Mireia

Vehí i Albert Botran. El d'avui serà el primer acte en què Podem –i sobretot Pablo Iglesias com a vicepresident segon– passa l'examen del seu sentit institucional i haurà de dirimir si continua sense aplaudir el rei, com va fer el 2016 en el mateix acte.

Des que el 2016 el rei Felip VI es va negar a rebre Carme Forcadell com a presidenta del Parlament i va preferir l'enviament d'un correu electrònic, ERC ha plantat el monarca sistemàticament en totes les tandes de consultes a La Zarzuela. “No el reconeixem com a interlocutor”, sosté Rufián. ERC va afermar el seu vet encara més des del discurs del 3 d'octubre del 2017. A JxCat, en canvi, Borràs sí que ha preferit visitar el monarca per portar a La Zarzuela la incomoditat d'escoltar que hi ha presos i exiliats al seu regne.

L'obertura solemne que protagonitzarà Felip de Borbó arriba en un moment convuls a la Casa del

Rei pel malestar que hi ha amb ell a la Guàrdia Civil i que s'han encarregat d'airejar fins a tres associacions policials. L'Associació Unificada de Guàrdies Civils (AUGC), l'Associació Espanyola de Guàrdies Civils (AEGC) i Unió de Guàrdies Civils (UnionGC) sostenen que els agents del servei de seguretat de la Casa del Rei “veuen freqüentment lesionats els seus drets laborals”, tot i que no gosen denunciar “per por de ser rellevats en el seu destí”.

Les queixes dels guàrdies civils arriben fins i tot a denunciar la manera aleatòria amb què es creen les comissions de servei a l'estiu a Mallorca. El servei de seguretat que envolta el monarca es guia per l'“absoluta discrecionalitat” per part del comandament, que té total autoritat per rellevar un agent que perdi la seva confiança i això el deixa sense destí, fet que té un cost familiar i econòmic, segons les associacions. ■

OPINIÓ

Jaume Soler
Exalcalde d'Arbúcies

El suïcidi dels autonomistes

El dimecres 3 d'agost de 1982 el Molt Honorable Jordi Pujol compareixia davant del poble d'Arbúcies des del balcó de la Casa de la Vila. Acabava d'inaugurar la variant d'Arbúcies, precisament la primera obra pública de certa importància construïda *ex novo* i acabada pel seu govern. També les piscines municipals. Abans d'acabar la jornada, inauguraria la Llar de Jubilats. Tot plegat, bona feina i en poc temps. Només tres anys de gestió municipal a Arbúcies i dos anys de govern a la Generalitat.

La CUPA (Candidatura Unitària Popular d'Arbúcies) presumia d'haver aconseguit, a la vila, la ruptura amb el franquisme i amb el règim del 78. Tanmateix, l'escenari general del país no era equiparable al d'Arbúcies. La nostra anàlisi crítica de la realitat, la resumim dient que “teníem un país baix de sostre, amb polítics curts de talla”. Noto encara l'estrebada presidencial a la meua jaqueta. No crec que temerés el Molt Honorable dient-li que la frase no es referia particularment a ell, sinó que –desafortunadament per al país– era d'ordre més general.

Ara que el país travessa una de les crisis més greus de divisió i incompetència política, em ve de gust mirar enrere i assenyalar –en aquests temps foscos– els avenços aconseguits. En només 10 anys, hem pujat parets altes i torres il·luminoses. Amb l'esforç popular bàsicament, però en alguns moments també de la resta d'actors. Només mancava que els nostres delegats polítics –al Parlament i al govern– cobrissin el sostre col·locant, simplement, la clau de volta del procés. Han estat incapaços de fer-ho! I... ara tenim un país amb horitzó ampli i clar, però sense sostre. Ni lideratge! Responsabilitats compartides? Totes! I per tothom! Però la catxa grossa i perillosa és del Parlament autonomista.

I els nostres, què? En aquesta reflexió, si hi cerqueu sigles, no n'hi trobareu! Ni una, ni dos, ni tres! La realitat és força més complexa. Repeteixo, i els nostres, què? Mira que ho tenien fàcil! Només els calia enterrar el mort de l'autonomisme. Fins i tot disposaven d'un mandat inequívoc i heroic del poble, l'1 d'octubre del 2017, i d'oficiants generosos i dignes, com és el cas del Molt Honorable President Torra. La suma d'errors és inabastable: subestimar la força de l'enemic, combatre la por amb més por, abandonar l'esperança, fer omissió del mandat del poble.

Pla i pactes de govern? Suposo que n'hi deu haver algun esberrany en algun despatx del Parlament. He perdut l'esperança que algú se'l llegeixi i l'apliqui. És per això que s'ha fet lloc comú que les úniques reunions en què no hi ha baralles és en les ordinàries de govern. Tothom va a la seva bola!

Gestionar amb eficàcia els serveis públics? Pressupostos de tripartit. Suposant que soni la flauta!

En el moment culminant –el *momentum*– la resposta que ho havia de resoldre tot en relació amb el judici-farsa i amb la sentència-revenja contra els nostres presos, res! Res? Res! Un simple comunicat vergonyós i vergonyant que el Parlament ni va gosar fer públic i que el president Torra va haver de suplir amb una compareixença personal.

L'únic que m'ha causat “admiració” –des de la ràbia i la frustració– és la capacitat de vosaltres, els meus diputats autonomistes, per jugar a robar-vos cadires. Ho heu fet amb la d'en Puigdemont, amb la d'en Sánchez, amb la d'en Turull. I ara ho fan amb la d'en Torra. Sempre a les ordres de l'“*organismo superior español*”.

Per a aquest suïcidi, heu triat el pitjor escenari: el pati d'armes de l'autonomisme espanyol. La incapacitat i la covardia us han amorrat. Com que no heu estat capaços de rectificar a temps, us ha ofegat la fortor del cadàver autonomista. La història us hauria d'haver ensenyat que heu comès una cosa més gran que un crim. Heu comès un error estratègic que pot ensorrar el país durant uns quants anys. Només confio en l'apoderament del poble i en el protagonisme d'alguns altres actors dignes.